

vahy. Jest zajisté myslitelné, že by pozitivním předpisem zákonným bylo právo obce svrchu vyznačené omezeno ještě v jiných směrech, než jak je omezuje § 21 g), zejména v tom směru, že by za určitých předpokladů nebo pro zvláštní způsob provozování živnosti pohřebnické zvlášť kvalifikovaným uchazečům byl přiznán nárok na koncesi i když by tím vznikla konkurence ústavu obecnímu. Avšak takovéto omezení práva pro obec vyplývajícího z předpisu § 21 g) mohlo by býti stanoveno právě jen pozitivním výslovným předpisem zákona. Takového předpisu v živnostenském řádu není. Úprava pohřebnictví provedená §em 21 g) novely z r. 1907 založena jest zřejmě na předpokladu zákonodárce, že obec poskytuje nejbezpečnější záruku, že bude prováděti pohřebnictví způsobem všem potřebám a odůvodněným požadavkům vyhovujícím, takže komunalisováním pohřebnictví budou pro budoucnost odklizeny ony závady a příčiny k stížnostem, jež právě k nové úpravě pohřebnictví daly podnět. Intence zákona, podporovati komunalisaci pohřebnictví proti všem jiným podnikatelům, stala by se však zcela ilusorní, a účel předpisu § 21 g) byl by zmařen, kdyby buď byl nárok na udělení koncese přiznán bez zřetele na ústav obecní každému uchazeči o koncesi, jenž by omezil pohřbívání jen na zemřelé příslušníky určitých skupin obyvatelstva nebo na určitý způsob pohřbívání, anebo kdyby úřadu živn. bylo ponecháno, aby bez jakékoli zákonné direktivy, tedy podle zcela volného svého uvážení, udílel nebo odpíral koncese pohřebnické podle nějakých hledisk, jež by si sám zvolil.

V daném případě žal. úřad zamítl odvolání obce proti udělení sporné koncese tím, že udělená koncese omezena byla výhradně na osoby římsko-katolického vyznání a v Praze dosud takového pohřebního ústavu není, dodávaje, že se zřetelem k tomu »není místní potřeba udělení této koncese na závalu«. Rozhodnutí to opírá se tudíž o předpoklad, že by městským pohřebním ústavem nebylo dostatečně o pohřbívání postaráno (§ 21 g), odst. 1.), nýbrž podle svého znění jest založeno na názoru, že otázka postačitelnosti obecního ústavu pohřebního přestává býti rozhodujícím momentem, jde-li o koncesi omezenou na zemřelé příslušníky určitého vyznání, v daném případě příslušníky vyznání římsko-katolického. Poněvadž však, jak bylo vyloženo, živn. řád nějakou výjimku ze zásady vytčené v § 21 g) nestanoví, tedy ani výjimku ve prospěch pohřebních ústavů omezujících se na příslušníky určité konfese, jest uvedený názor žal. úřadu v rozporu s platným právem a rozhodnutí na něm založené musilo býti zrušeno podle § 7 zák. o ss., aniž soud mohl přihlížeti k vývodům odvodního spisu poukazujícím k tomu, že městský pohřební ústav pražský skutečně potřebě nestačí, ježto nař. rozhodnutí na tomto důvodě založeno nebylo.

Č. 3414.

Honební právo (Slovensko): * Stanovila-li obec na Slovensku v dražebních podmínkách pro propachtování honitby, že dražitel se musí vykázati nejen movitým, ale i nemovitým jměním, není nezákonné, odepřel-li župan ve smyslu § 3 zák. čl. XX : 1883 schválení smlouvy pachtovní proto, že dostatečnou záruku poskytuje i jmění movité.

(Nález ze dne 29. března 1924 č. 5128).

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nebyla schválena smlouva z 19. února 1921, kterou propachtována byla obecní honitba v B. Ignáci B., na dobu od 1. srpna 1921 do 30. července 1927 za roční pachtovné 1440 Kč.

Ob. zast. bylo zároveň poukázáno, aby honitbu propachtovalo veřejnou dražbou na dobu 6 roků a 6 měsíců od 1. srpna 1922 do 31. ledna 1929 a aby ještě před vypsáním dražby předložilo župnímu úřadu pachtovní podmínky k schválení a to z následujících důvodů:

»Pachtýř honitby Ignác B. byl zároveň obecním rychtářem v době, kdy bylo prováděno řízení za účelem pachtu honitby. Jako zákonný zástupce obce nemůže býti s obcí ve smluvním poměru. Tato inkompatibilita nebyla odstraněna tím, že Ignác B. od té doby není více rychtářem obce. Výhradou obsaženou v odst. 2. pachtovních podmínek, že účastníci dražby musí mít také nemovitý majetek, omezena byla veřejnost dražby, jelikož tím bylo vyloučeno z účastenství při dražení obecní, které nemá nemovitýho majetku, má však dostatečnou jinou majetkovou záruku. Výhrada uvedená jest proto nezákonná.

Mimo to nebyla velikost požadovaného majetku označena, což může dáti obecnímu zastupitelství podnět k libovolnému rozhodování.«

Rozhoduje o stížnosti obce B. do tohoto rozhodnutí pro nezákonnost a vady řízení podané, řídil se nss následujícími úvahami:

Župan odepřel schválení smlouvě ohledně pachtu honitby B-cké také z toho důvodu, že dražební podmínka, že účastníci dražby musí mít také nemovitý majetek, příčí se zákonu.

Stížnost namítá proti tomu, že dotčená výhrada vložena byla do dražebních podmínek z té příčiny, že poměry majetkové po převratě stále se mění, že při smlouvách uzavřených na delší dobu poskytuje nemovitý majetek pachtýře honitby silnější záruku pro dodržení smlouvy.

Honební zákon uherský, zák. čl. XX z r. 1883 ustanovuje v § 3, že při pachtu obecní honitby, o kterou zde jde, jest se řídit ustanovením § 110 zák. čl. XVIII z r. 1871, na místě něhož nyní platí § 120 zák. čl. XXII z r. 1886 (§ 166 zák. čl. XXII z r. 1886).

Tento předpis zařaděn jest mezi ustanovení týkající se zprávy obecního jmění a stanoví, že pronájem obecního majetku může zpravidla skutečněn býti ve veřejné dražbě, že modalita dražby a cenu vyvolací určuje ob. zast., které také dražbu schvaluje. Ohledně obsahu podmínek dražebních neobsahuje zákon žádného výslovného předpisu.

Z toho plyne, že je ob. zast. oprávněno stanoviti jak podmínky rázu formálního, tak podmínky rázu věcného, že zejména oprávněno jest určovati podmínky, jež by zajišťovaly plnění smlouvy, tedy žádati určitou záruku.

Ustanovení § 3 zák. čl. XX z r. 1883 vyhlašeno jest schválení pachtu obecní honitby na Slovensku župnímu úřadu. Zákon při tom nestanoví, z jakého hlediska úřad při tomto schvalování má postupovati. Schválení ponecháno jest tedy volné úvaze schvalujícího úřadu. Může tudíž úřad odepřít schválení také z důvodu, že některá ustanovení podmínek dražebních nepokládá účelnými. Když žal. úřad zkoumaje v mezích své kompetence také účelnost dražebních podmínek, shledal, že k zabezpečení účelu, který obec sledovala, vhodnějším prostředkem jest i nemovitý jmění určité výše, ktežto výhradu, že dražitel se má vykázati

nejen movitým jměním, nýbrž i nemovitým jměním, nepokládal za oprávněnou, a když z toho důvodu odepřel schválení pachtovní smlouvy, nelze v tom shledávati porušení zákona.

Stačí-li však již tento důvod k neschválení pacht. smlouvy, není třeba zabývati se ještě dalšími důvody úřadem pro jeho výrok uvedenými a s-t-lem potíranými, ježto i kdyby důvody ty byly uznány nesprávnými, nebylo by lze docíliti výsledku stížností sledovaného, totiž odstranění nař. rozhodnutí, poněvadž uznáno bylo, že neschválení pachtovní smlouvy již z důvodu svrchu uvedeného srovnává se se zákonem.

Proto byla stížnost zamítnuta jakožto bezdůvodná.

Č. 3415.

S celování pozemků: Ministerstvu zemědělství nepřisluší ve věcech scelování pozemků podle mor. zák. z 13. února 1884 č. 30 z. z. funkce rozhodovací.

(Nález ze dne 29. března 1924 č. 5184).

V ě c: František M. a společníci v D. (adv. Dr. Jos. Myslivec z Prahy) proti ministerstvu zemědělství (odb. rada Dr. Rudol Smetáček) o scelování pozemků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Zemská komise pro agrární operace na Moravě zahájila nálezem z 30. prosince 1904 na základě § 65 zák. o scelování pozemků hospodářských z 13. února 1884 č. 30 z. z. a § 74 min. nař. z 5. července 1886 č. 68 z. z. řízení za účelem scelení hospodářských pozemků v D. Odvolání Janem V. a společníky z toho podané bylo rozhodnutím ministerské komise pro agrární operace z 28. června 1905 zamítnuto a nález zemské komise potvrzen. Na to ustanovila zemská komise místního komisaře, aby vykonal potřebné práce předběžné a sestavil plán scelovací.

Nálezem z 9. září 1910 potvrdila zemská komise ve smyslu §§ 99 a 106 zák. ze 14. května 1910 č. 53 z. z. scelovací plán s tím, že proti němu není přípustno odvolání a nelze žádati za navrácení v předešlý stav.

St-lé podávali od r. 1919 u min. zeměd. stížnosti, na základě nichž provedlo min. místní šetření.

Nař. výnosem odepřelo min. o stížnostech těchto rozhodnouti, projevilo však ochotu poskytnouti st-lům pomoc, aby náhradné pozemky mohli hospodářsky obdělávati, překážky tomu vadící odstraniti a půdu zlepšiti, zejména odstraněním kamení z náhradných pozemků za pomoci státní, návozem ornice na místa kamenitá, pak účelným odvodněním mokřích pozemků a vydatným použitím strojních hnojiv.

Proti tomuto výnosu směřuje stížnost podaná Františkem M. a společníky v D.

Žal. úřad v odvodním spise namítá její nepřípustnost a navrhuje, aby byla odmítnuta proto, že nař. výnos není rozhodnutím ve smyslu § 2 zák. o ss. Tomuto názoru nemohl nss přisvědčiti. Z obsahu výnosu jest patrné, že žal. min. odmítlo vydati výrok toho obsahu, jak se ho